

МОМЧЕТО

То се бе свило в единия ъгъл на тавана и чакаше нещо да се случи. Съзнаваше добре, че сам не може да направи нищо на крадците.

Отвън се дочу глъчка. Момчето запълзя безшумно по гредите и като изтри с длан пращното стъкло на кръглото таванско прозорче, погледна навън. Пред склада се събираха хора, научили, че житото се разграбва. Бяха само неколцина, повечето жени, деца и старци, но момчето видя, че от двата ъгъла на отсрещната сграда прииждат все нови и нови хора. Когато тълпата се скупчи пред склада, се зачуха гласове, макар и нерешителни:

“Какво стоим и гледаме как изнасят храната под носа ни?”

“Децата ни нямат коричка хляб!”

“Мъжете на фронта гладуват!”

Кръвта зачука в слепите очи на момчето. Ще се случи нещо!

Подтиквана от по-задните, тълпата плъзна към склада. Тогава момчето видя, как от долния прозорец скочи един от бандитите, и като насочи автомат към хората, изкрещя:

“Никой да не мърда! Мръдне ли някой, ще го надупча!” – И описа къса дъга с дулото на автомата от единия до другия край на тълпата. Бе приклеknал, напрегнат като звяр и никой не се съмняваше, че ще го направи.

Множеството се вдърви. Някъде заплака дете, но бързо му затулиха устата.

Момчето откъсна чело от стъклото и запълзя към капандурата. Бръкна под гредата и извади увит в парцал пистолет. В слабичките му момчешки ръце изглеждаше неестествено голям. Погледна през капака. Долу бандитите товареха камиона с чували жито. Баща му, завързан и със запушена с парцал уста, лежеше на една страна.

“Сега е моментът! – реши трескаво момчето. – Сега!” И запълзя обратно към прозореца, стиснал пистолета в ръка. Приседна до прозорчето и надзърна отново през пращното стъкло. На десетина крачки от него бандитът стоеше все така с насочен автомат, като от време на време хвърляше нервен поглед назад, където другите товареха камиона.

Момчето с дълго тренирано движение вкара патрон в цевта, свали предпазителя, и като изтри още веднъж стъклото с длан, внимателно се прицели. Ръцете му трепереха. Подпря цевта в рамката на прозореца и се прицели отново. Мерникът, мушката и приклеknалата фигура се сляха в едно. “Сега!” – прошепна си то и дръпна спусъка.

Изстрелът го заглуши, и когато момчето надзърна през пръснатото стъкло, видя бандита паднал на колене, подпрял се на автомата, като на патерица. Усетил раздвижването на тълпата, той с мъка го повдигна към хората. Те се люшнаха назад.

Момчето не усети как стреля втори път. През счупеното стъкло ясно видя как част от косата на бандита отхвъркна и бликна кръв. Както бе на колене, той заби глава в земята.

Тълпата се бе смълчала, но след миг се втурна с викове към вратите на склада. Момчето затича приведено от гредата на гредата, пъргаво като котка, и се спусна през капандурата долу. Хората вече бягаха в тунела, разбили дървената врата. Момчето скочи и ги посрещна с блеснали от възторг очи.

Когато го видяха да стои наред тунела с пистолет в ръка, те спряха и го загледаха мълчаливо. Млад, с изпито лице мъж, вдигна автомата, който бе взел от убития бандит и извика с писклив глас:

“И ти ли гадино!...”

Автоматът изтрещя.

Момчето не чу изстрелите. Жестока тояга го удари през кръста. Постепенно осъзна, че са стреляли по него и че ще умре. Не чуваше гласовете им. Виждаше крака, които го тъпчеха и отминаваха, но то не ги усещаше.

Стана му мъчно, много мъчно, че хората не разбраха какво всъщност беше сторил. Бяха го взели за обикновен бандит.

17.12.1967 г. София.